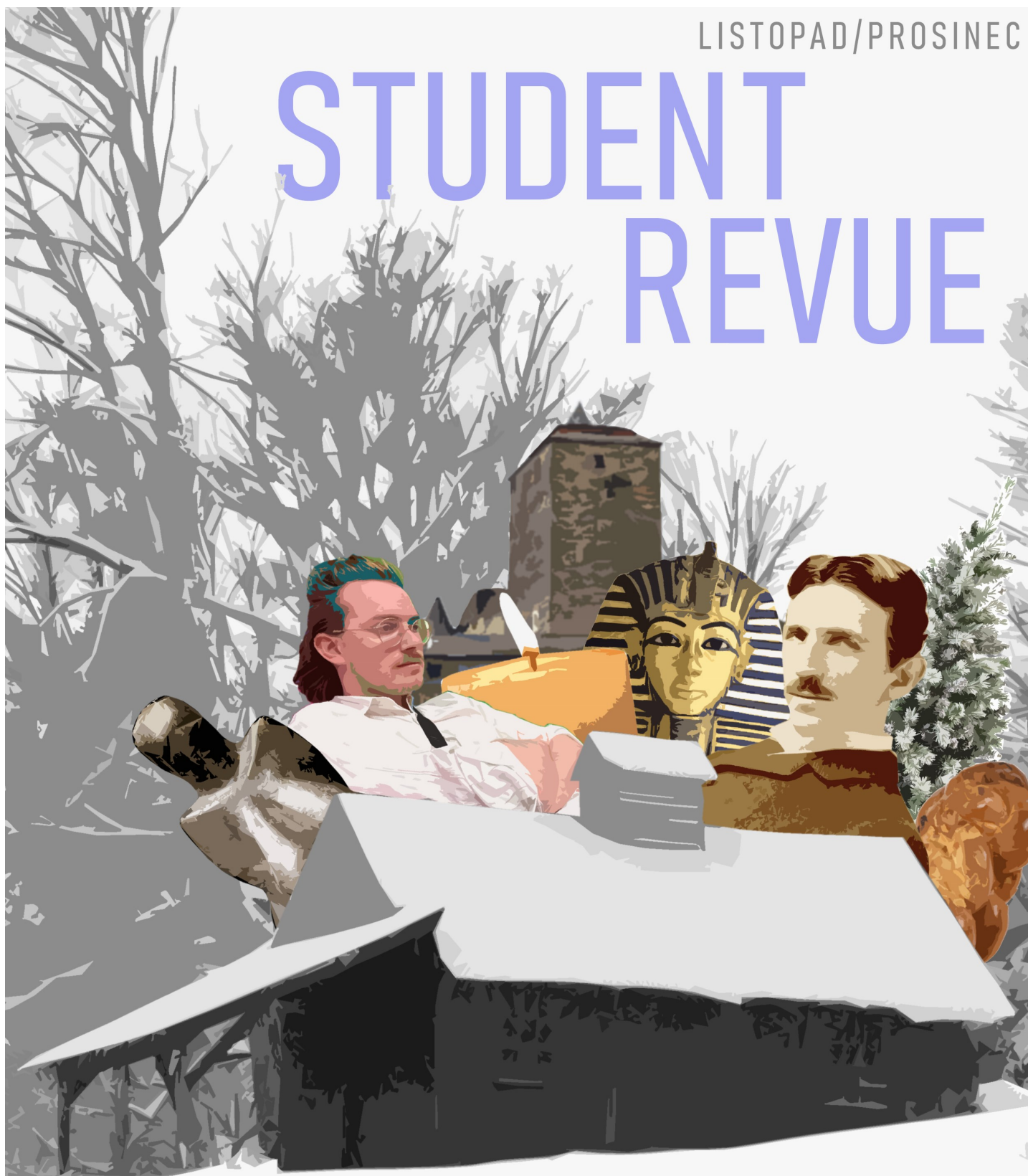

LISTOPAD/PROSINEC

STUDENT REVUE

VÁNOČNÍ SPECIÁL

ZA TUTANCHAMONEM A
VĚSTONICKOU VENUŠÍ DO BRNA

STR. 4

RECEPT NA TRADIČNÍ VÁNOČKU

JAKÝ JE ROZDÍL MEZI ČESKÝMI A
AMERICKÝMI VÁNOČNÍMI TRADICEMI?

STR. 10

STR. 8

RECENZE: VLASTNÍCI

STR. 17

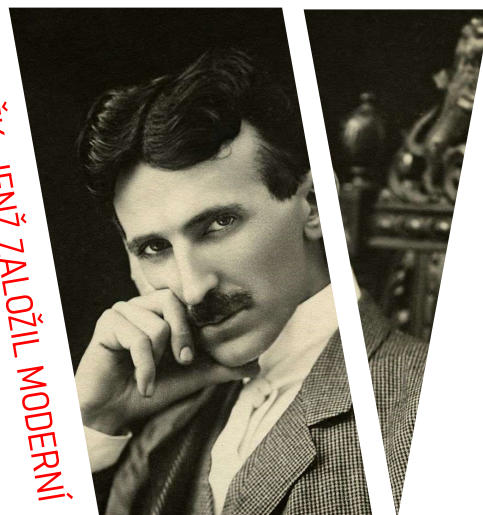

ŽÍJE JEŠTĚ POEZIE?

STR. 20

STR. 32

ČLOVĚK, JENŽ ZALOŽIL MODERNÍ
DOBU

OBSAH

Už téměř tři tisíciletí v našem kulturním okruhu na prosinec připadá velký svátek: starořímské saturnálie, židovská Chanuka, křesťanské Vánoce. Kdybych měl jako historik říci, co tyto svátky spojuje, byla by to cesta ke světlu: staří Římané oslavovali boha úrody Saturna, očekávající jeho návrat v podobě světlých a teplých dní. Chanuka – Svátek světel – připomíná zázračný olej, jenž hořel v jeruzalémském Chrámu po osm dní, než mohl být posvěcen olej nový. A Vánoce (mimochodem, v prosinci se slaví „až“ od 4. století, aby překryly starší pohanské rituály spojené se zimním slunovratem) zvěstují narození Syna Božího – tedy světla, ukazujícího cestu smrtelníkům.

Jenže o Vánocích bývá někdy světla až příliš: Jakmile byl v 19. století vynalezen barvotisk, začali nakladatelé chrlit kýčovitě rozjasněné pohlednice s baculatými andělíčky. Třebaže filmovému průmyslu ještě dlouho dominoval černobílý materiál, tvůrci filmových pohádek, bez nichž si sotva Vánoce dokážeme představit, záhy sáhli po barevném filmu. Fascinující moc elektrického světla v tisících poblikávajících žárovkách si uvědomují neurologové (Věděli jste, že vysoká intenzita střídání barev může u citlivého jedince vyvolat až epileptický záchvat?),

politici od Antonína Zápotockého („Děda Mráz přijíždí k nám od východu a na cestu mu září také hvězdy, celá řada rudých hvězd na našich šachtách, hutích, továrnách a stavbách.“) po vedení mladoboleslavské radnice i manažeři nákupních center. Těžko se lze divit, že v takové záplavě světla si leckdo až příliš bolestně uvědomí temnou prázdnotu vlastního nitra a že v době vánoční stoupá počet sebevražd...

Proto bych Vám, milé čtenářky a milí čtenáři, rád popřál, abyste zůstali imunní proti falešnému pozlátku říše světla, číhající (nejen) kolem gymnázia, a snažili se roznítit světlo ve svém nitru. Vánoce jsou totiž krásné období, kdy se děti stávají dospělými, poznávají radost z toho, když nejsou jen obdarovávány, ale mohou obdarovat ty, na nichž jim záleží, a dospělí se u vánočního stromku rozpomínají na to, jaké to bylo, když se sami jako děti nemohli dočkat Štědrého dne. Schválně se podívejte do očí těm, kdo budou zrovna s vámi. Pokud jim v nich budou plápolat plamínky štěstí, bude to nejkrásnější světlo, které k Vánocům neodmyslitelně patří. Nechť vám vydrží co nejdéle, nejlépe po celý příští rok **2023!**

Ladislav Futtera

ŠÉFREDAKTOR: **KAREL SCHAMBERGER** GRAFIKA: **DANIEL KŘÍSTEK** KOREKTURA: **ALICE KNOBLOCHOVÁ, ANNA BAČÁKOVÁ, LADISLAV FUTTERA** VZNIKLO POD VEDENÍM **LADISLAVA FUTTERY**

ZA TUTANCHAMONEM A VĚSTONICKOU VENUŠÍ DO BRNA

AUTOR: JAKUB KŘOVÁČEK /4.0/

VYRÁŽÍME ZA TMY...

Je mrazivé středeční ráno, slunce má před sebou ještě dlouhou cestu, než vyjde nad obzor, a studenti prvních ročníků, 5. O a pár šťastlivců z ostatních tříd, kteří se na exkurzi dostali také (včetně mě), už čekají před gymnáziem na odjezd do Brna. Autobusy přijíždí chvíli před šestou hodinou a naše malá skupinka ze 4. O nasedá spolu s 1. B a 1. C do červeného autobusu. Zbýlé dvě třídy si vybírají druhý autobus a mají tak trochu štěstí... Usedneme na naše místa a ještě chvíli čekáme na opožděného člena výpravy. Po pár minutách konečně vyrážíme a v příjemném osvětlení autobusu dospíváme to, co jsme ráno zameškali.

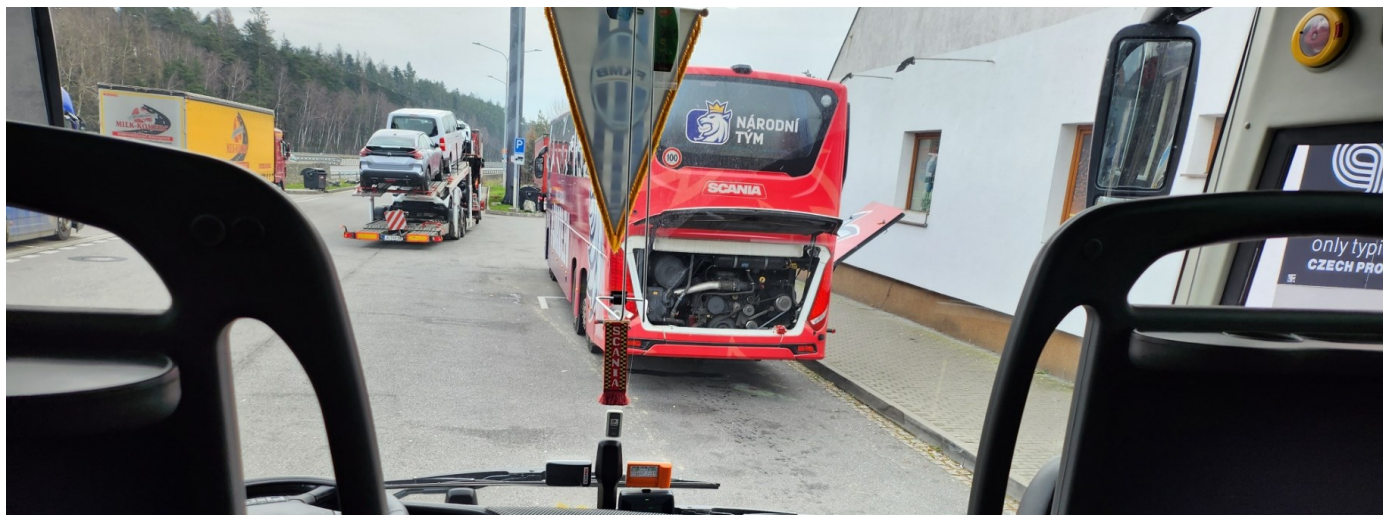
(NE)ČEKANÁ PAUZA 30 KM PŘED BRNEM

S východem slunce už je celý autobus vzhůru, atmosféra začíná ožívat a někteří už začínají likvidovat své zásoby jídla. Přestáváme si všimnout trasy, po které jedeme, a krásy okolní přírody už nás také nechávají klidnými, když tu náhle... Od řidiče se začíná ozývat kontrolka – píp, píp, píp... Po chvilce pípání přestává a naše pozornost opět upadá. Najednou začíná pípat znovu a znovu a znovu. Pro přední část autobusu už to začíná být znepokojující, ale dozvídáme se, že kontrolka je dost možná jen rozbitá. Uklidníme se a krátce poté zastavujeme i s druhou skupinou na odpočívadle u dálnice.

Za dvacet minut budeme pokračovat v cestě, proto se jdeme trochu projít. Mezitím míváme pana řidiče, který šel problém s kontrolkou ověřit. Po návratu na palubu autobusu dostáváme pokyny od paní profesorky a situace se zdá být ještě horší, než jsme mohli čekat. Pod autobusem zůstává loužička oleje a dozvídáme se, že v cestě pokračovat nebudeme.

CO TEĎ?

Jako nejlepší řešení se ukázalo utábořit se v prostorách fast foodu, kterým odpočívadlo disponovalo, a počkat na druhý autobus, než odveze ostatní a vrátí se pro nás. Za hodinu a čtvrt si většina spolucestujících dala opožděnou snídani, někdo podle množství objednaného jídla už dokonce obědval a zábava opět začíná převažovat nad obavami, spojenými s cestováním. Jen paní profesorky mají plno starostí s průběhem akce. Zjišťujeme, že se mírně poupravuje harmonogram dne, a vtom nečekaně přichází zpráva, že druhý autobus byl rychlejší, než jsme očekávali, a už na místo dorazil, rychle opouštíme teplo budovy a vracíme se do rozbitého autobusu pro věci, které jsme zde nechali.

JEŠTĚ VĚTŠÍ LUXUS!

Nalodíme se do druhého autobusu a příjemné sedačky s USB porty na stěnách nám přinášejí ještě větší pohodlí. Právě druhá věc se ukázala jako největší zdroj radosti, neboť většina studentů si ihned po nástupu vyndala z batohů nabíječky a nadšení z toho, že jejich telefony mají zase plno energie, odjíždíme. Po půlhodině jsme na parkovišti u brněnského výstaviště. Vcházíme do areálu, u pavilonu C, kde je výstava Tutanchamon, si vyzvedáváme pár spolužáků, kteří se na odpočívadle vešli do prvního autobusu, a hledáme na mapách cestu do muzea Anthropos.

JAK SE DOSTANEME VEN?

Druhá komplikace přichází vzápětí. Brněnské výstaviště je přes zimu opuštěné, a proto je většina východů uzavřená. Naše orientační schopnosti se zdají být v koncích, protože jsme

si právě toto neuvědomili, a místo toho, abychom vyšli vchodem u pavilonu C, jsme kolem plotu obešli výstaviště téměř celé kolem dokola. Jeden volný východ jsme přece jen našli, ale byla to jen cesta vedoucí na jakési staveniště. Kvůli bezpečnosti nás všech se toto ukázalo jako ne moc vhodný nápad, a proto jsme začali debatovat, zda ostnatý plot, který výstaviště lemuje, přelezeme, nebo vyhrabeme tunel pod ním. Naštěstí nám pomohla nápověda přítele na telefonu a po tom, co jsme se půl cesty vrátili, konečně vycházíme ven a dál pojedeme tramvají. Přijíždí první šalina č.1, ale jen někteří se s jedním doprovodem zvládají dostat dovnitř. My ostatní stojíme na nástupišti a při čekání na další jedničku zkoumáme, jak zakoupit lístek. Nakonec vše zvládneme a vzápětí se ocitáme kousek od pavilonu Anthropos.

MÁME DOCELA ZPOŽDĚNÍ...

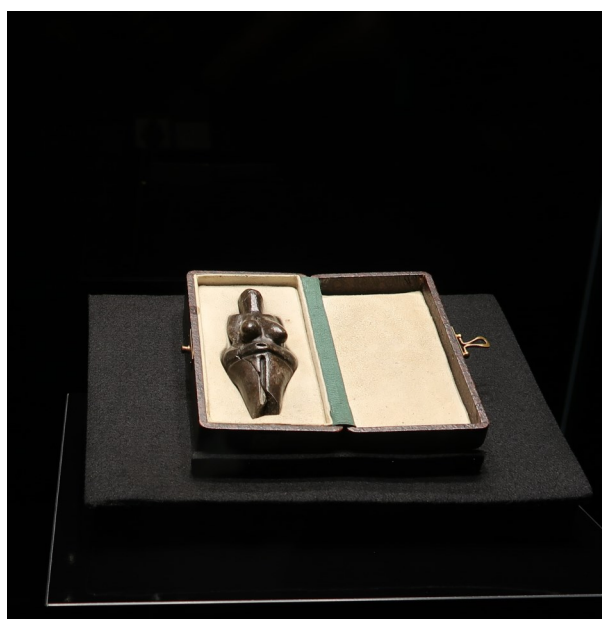
Rychle se do pavilonu přesouváme, necháváme věci v šatně a pod vedením pana průvodce posloucháme výklad. Bohužel jsme ve skluzu, a proto je výklad poměrně rychlý, ale to nevadí a všichni ohromeni majestátní podobiznou mamuta v plné velikosti zapomínáme myslet na to, že čas plyne trochu rychleji, než by bylo potřeba. Na závěr exkurze

AŽ MOC VOLNÉHO ČASU?

Všichni začínáme vyhledávat stravovací zařízení, které by uspokojilo naše chuťové pohárky, a čekáme na náš oběd. Plánujeme, kam půjdeme potom, protože během odpoledne bylo naším úkolem vyhledat z předepsaného seznamu jednu památku, ve které by se nám líbilo. Nakonec padla volba na Kapucínskou hrobku a po krátké návštěvě narážíme na velký problém – co budeme dělat dál? Nejdříve jsme našli druhou půlku naší skupinky a rozhodli jsme se, že se podíváme na vánoční trhy. Následně jsme obdivovali brněnskou techniku mytí oken, zapovídali jsme se, šli se podívat na druhé náměstí, viděli svítící vánoční šalinou a rychle prozkoumali dva obchodáky. Ani jsme si

vcházíme do sklepa, kde je výstava největších archeologických klenotů v čele s originálem Věstonické venuše, která byla vyčíslena na 40 milionů dolarů. Když vyjdeme ven, ještě rychle provedeme kontrolní počítání, zjistíme, že pár z nás je tak trochu mimo, a jdeme se opět svézt šalinou, tentokrát k hlavnímu nádraží, kde máme několikahodinový rozchod.

nevšimli, že se mezitím setmělo. S časovou rezervou jsme se asi ještě třikrát zastavili a popovídali si a nakonec přišli k hlavnímu nádraží.

JDEME SE OHŘÁT!

Na Tutanchamona jsme původně měli jít hned ráno, ale kvůli nepojízdnému autobusu se z časových důvodů program přehodil na večer. To se velmi brzo ukázalo jako skvělá volba, neboť venku už byla tma a především zima, a vyhřátá hala C brněnského výstaviště nám tak poskytla skvělé podmínky pro strávení večera. Ze starého města jsme se opět jedničkou přesunuli do prostor výstaviště a po zakoupení vstupenek vcházíme dovnitř. Dostáváme audioprůvodce, jakési ovladače s klávesnicí, a otevírá se nám první místnost.

JAKO NA ČASOVÉ OSE...

První místnost nám oproti zbytku výstavy poměrně krátce představuje Údolí králů, a když projdeme dál, čeká na nás krátký film. S ovladači u ucha posloucháme napínavé vyprávění o tom, co předcházelo objevení Tutanchamonovy hrobky a kdo to byl Howard Carter. Následně film končí, ale audio hrát nepřestává. V další místnosti je provedená rekonstrukce všech prostor hrobky, kde byly nalezené poklady tak, jak je právě Howard Carter objevil. Po skončení jsme vypuštěni do poslední místnosti, která je zdaleka ze všech největší a kde jsou věrohodné repliky nálezů z hrobky a schránky v životní velikosti. Čeká na nás i slavná Tutanchamonova maska a další zlaté poklady. I přesto, že to jsou jen repliky, jsme nemohli věřit svým očím. Je to, jako kdybychom hrobku tenkrát našli my... Poté si jdeme koupit suvenýry, někteří se nechali zlákat moderními technologiemi v podobě vozítek a virtuální reality a čekáme na odchod.

ŠTASTNÝ NOVÝ...PROSINEC!

Před půl osmou dnes už naposledy opouštíme brněnské výstaviště. Jakmile se nám otevřel pohled na parkoviště, všichni jsme si ulevili. Stál zde i náhradní autobus a naše skupina si naštěstí mohla nechat ten původní s pohodlnými

sedadly. Všichni jsme věděli, že cesta bude dlouhá, ale počítali jsme s příjezdem nejdéle do půl jedenácté. V autobuse jsme hráli různé hry, zadní část se proměnila v pěveckou soutěž a všichni jsme si povídali a užívali si večer. Nakonec se kvůli dvěma zastávkám na benzínkách a objížděním zdržujeme na cestě a zjišťujeme, že dnes nebude moc času na spaní. Popravdě až na pár jedinců, kteří se nenechali zlákat atmosférou, se dnes už nikdo nevyspal. Na hodinách se totiž překlápne 23:59 na půlnoc a paní profesorky se ujmají oslav nového měsíce. Autobusem se prohnala téměř bouřlivá vlna emocí, že už je prosinec, všichni začali tleskat a zároveň si uvědomili, že přijedeme opravdu hodně pozdě. Naše telefony ukazují okolo čtvrt na jednu, když začínáme kontaktovat rodiče, že za 15 minut přijedeme ke gymnáziu.

JEŠTĚ NĚCO?

Většina z nás se domů dostala asi hodinu po půlnoci a jen pár odvážlivců se odhodlalo ráno vstát a jít do školy, zejména první hodinu totiž bylo obtížné se soustředit. Myslím, že zejména první ročníky muselo překvapit, když zazvonilo na hodinu a ve třídě jich bylo doslova jen pár. **Všichni jsme si ale výlet maximálně užili a už teď se těšíme, až spolu zase někam vyjedeme.**

RECEPT NA TRADIČNÍ VÁNOČKU

AUTOR: **ZUZANA FAMĚROVÁ /1.C/**

CO BUDEME POTŘEBOVAT: 120 g vlažného mléka

60 g droždí

250 g hladké mouky

250 g polohrubé mouky

150 g změkklého másla

130 g cukru krupice

1/2 lžičky soli

POSTUP:

5 žloutků

Zaděláme si kvásek. Mléko, trochu cukru (z odvážených 130 g) a droždí smícháme dohromady a necháme na teplém místě chvíli růst.

Mezitím si máslo vyšleháme se zbylým cukrem do světlé pěny. Přidáme žloutky, koření a sůl. Žloutkovou směs vlijeme do smíšených mouk. Nezapomeneme na vzešlý kvásek. Vypracujeme hladké a nelepivé těsto, které necháme hodinku kynout. Vykynuté těsto propracujeme s rozinkami a 2/3 mandlí.

Troubu si předehejeme na 200°C.

Existuje mnoho způsobů pletení vánočky. Já si těsto rozdělím do 9 částí, rozválím hady a pletu copánky po čtyřech, po třech, a po dvou.

Nakonec potru zbylými bílký nebo dalším vajíčkem a ještě trochu posypu mandlemi.

Peču dokud špejle zabodnutá do vánočky není čistá.

PROJEKTOVÝ DEN SE NESL V DUCHU AKTIVIT

V pátek 18. listopadu, den po nejvýznamnějším studentském svátku, jsme se ve škole sešli jen na příjemných několik hodin. Projektový den se odehrával nejen ve škole, ale i v jejím širokém okolí. Každý student si vybral svoji aktivitu a

nutno dodat, že výběr byl opravdu veliký. Od Cambridge zkoušek přes virtuální realitu až k odbíjení. Prohlédněte si následující fotoreportáž, která Vám celý den mnohem lépe přiblíží.

JAKÝ JE ROZDÍL MEZI ČESKÝMI A AMERICKÝMI VÁNOČNÍMI TRADICEMI?

AUTOR: AMÁLIE POKOROVÁ /1.0/

V Česku se Štědrý den slaví 24. prosince večer.

Štědrovečerní večeře probíhá 24. prosince večer. Od štědrovečerní večeře smí odejít pouze hospodyně, ostatní potom mohou odejít, až všichni dojedí.

U nás v Česku nosí dárky a uctívá se Ježíšek, dárky naděluje pod vyzdobený vánoční stromeček.

Naopak v Americe se Vánoce slaví 25. prosince ráno.

V Americe štědrovečerní večeře probíhá 24. prosince večer, někteří Američané nechávají večeři až na 25. prosince.

Amerika věří na Santu Clause, který jim dárky nosí do punčoch pověšených nad krbem.

Hlavní večeři si nedokážeme představit bez kapra a bramborového salátu a řízků.

V Americe se štědrovečerní večeře podobá té na Den díkuvzdání, nadívaný krocan s brusinkovou omáčkou, brambory a dušená zelenina.

V Česku máme obrovské množství druhů vánočního cukroví, například linecké, perníčky, vosí hnízda, vanilkové rohlíčky.

Oproti tomu v Americe převládají koláče, jablečné nebo dýňové, perníčky, zahnuté bíločervené cukrové tyčinky s příchutí máty.

Barvami Vánoc v Česku jsou zelená, červená a zlatá. Každá barva má svůj význam: zlatá značí světlo a bohatství, zelená život a červená krev Ježíše Krista.

V každém domě by měl být vánoční strom, nejlépe velký a bohatě ozdobený.

Američané využívají předvánoční čas ke zdobení svých domů a zahrad a soupeření se sousedy o nejlépe vyzdobený dům. Využívají různá světýlka, betlémy, figuríny Santy Clause, zahnuté cukrové hůlky nebo cokoli s vánočními motivy. Za výzdobu jsou ochotni utratit nemalé peníze.

ROZHOVOR S KARLEM SCHAMBERGEREM

AUTOR: **MARKÉTA LINDÁKOVÁ /6.0/**

KAREL SCHAMBERGER: ZÁLIBU V ŽURNALISTICE JSEM ODHALIL HRANÍM FIFY

Karel je aktuálním šéfredaktorem školního časopisu Student revue. Žurnalistice se ale velmi aktivně věnuje i mimo gymnázium, dnes jsme si proto role vyměnili a o jeho veškeré činnosti jsem vyzpovídala já jeho.

Začneme zvolna. Jak bys sám sebe v několika větách popsal?

Snad bych řekl, že jsem cílevědomý člověk, který ví, čím se chce v budoucnu zabývat, a dělá pro to své maximum. Tím je pro mě bezkonkurenčně žurnalistika, kterou se ale zároveň snažím skloubit se svými ostatními zálibami – především s florbalem, kterému se každodenně věnuji několik hodin. Samozřejmě je tu ale i škola, která mě, jestli to můžu říct takhle naplno, aktuálně brzdí asi nejvíc – je jí hodně, ne všechno mě baví a hlavně nejsem přesvědčený o tom, že všechno v budoucnu využiji. Vnímám ji ale jako něco, co teď zkrátka musím zvládnout, abych se později mohl posouvat dál.

Zmínil jsi svůj vztah k žurnalistice, ve které já sama vnímám, že se poslední dobou hodně posouváš. Kdy jsi na ni vlastně narazil poprvé, kdy Tě napadlo, že by tě mohla bavit?

Asi to bude znít trochu jako sci-fi, ale přišel jsem na to v poměrně raném věku, podle mě někdy okolo 6. třídy. Hrál jsem tehdy na PlayStation FIFU a hru si doplňoval českým komentářem (smích). Dalšíh náznaků si později všiml jeden z mých učitelů a rozhodl se ve mně

zájem dál rozvíjet, např. prostřednictvím zřízení nástěnky se sportovními aktualitami, kterou jsem tak mohl spravovat a v psaní se zdokonalovat.

Čemu se věnuješ aktuálně, jak se v rozvíjíš? A jaké jsou Tvé dosavadní žurnalistické úspěchy?

Po nástupu na gymnázium jsem začal psát do našeho školního časopisu Student revue. V souvislosti s tím bych rád poděkoval paní profesorce Janečkové a Kláře Markové, které ho minulý rok vedly a díky kterým jsem se o možnosti do časopisu přispívat dozvěděl víc. Po vstupu do redakce jsem ihned začal psát, což mi, myslím si, hodně pomohlo nastartovat moji dosavadní kariéru – především co se týče rozhovorů. Ty jsou totiž aktuálně to hlavní, čemu se věnuji. Tím se dostávám k další kapitole, kterou jsou moje YouTube interviews s úspěšnými sportovci naší školy.

Poslední půlrok také působím v hokejové redakci našeho mladoboleslavského týmu. Tam píšu živé komentáře k utkáním, čímž už si i trochu vydělávám – můžu se tak naplno věnovat tomu, co mě baví, a už v tak raném věku se tím začínat živit. Zároveň jsem díky tomu často v kolektivu lidí, kteří dělají žurnalistiku na vyšší

úrovni, což mě neskutečně posouvá. O něco později mi podobná nabídka přišla i z florbalu, tu jsem samozřejmě s nadšením přijal a nyní tak působím i tam. S kamarádem ze stáže v portálu Info.cz, kterou jsem teď na podzim absolvoval, navíc aktuálně chystáme náš vlastní projekt, takže můžu předeslat i to.

Jaké jsou Tvé cíle do budoucna? Máš nějaký konkrétní sen?

Mým snem je žít se komentováním fotbalu, být v nějaké přední české sportovní televizi, sestavovat program a klidně v ní mít i svoji vlastní talk show. To je něco, co by mě doopravdy naplňovalo.

Nyní chci samozřejmě pokračovat v tom, co už dělám, a dál se v tom posouvat – sebereflexe je podle mě pro jakékoli zlepšení klíčová.

Vypadá to, že už nyní máš spoustu zkušeností. Co bys poradil těm, kteří jsou teď s žurnalistikou na podobné úrovni jako ty před pár lety?

Začít. Udělat ten nejtěžší první krok, často trénovat, vypsát se, zajímat se o téma, kterému byste se chtěli věnovat, mít co nejvíc praxe. Taky hodně číst – slovní zásoba je něco, s čím musíme každodenně operovat a co je potřeba mít jednoduše v malíku.

Obecně bych ale všem doporučil být aktivní, zajímat se o dění okolo sebe, přijímat příležitosti, vyhledávat je a zdokonalovat se i v tom, co primárně není váš cíl.

ZVLÁŠTNÍ, NEMYSLÍŠ?

Z ORIGINÁLU PŘELOŽILA: ALICE KNOBLOCHOVÁ /7.0/

ZÁVĚREČNÁ ČÁST

Dámy se uklonily způsobem naznačujícím, že komplimenty tohoto druhu a od takovéto osoby se jim zcela přičí. Naše konverzace byla markýzovým náhlým vpadnutím přerušena, což mne velmi mrzelo. Markýz vypadal nadmíru vyčerpán svým projevem a patrně doufal, že se od něj neočekává nic víc. Damám ho bylo asi líto, položily mu tedy několik banálních, bezvýznamných dotazů, na něž tušily, že bude znát odpovědi. Jeho poslíček si mezitím něco bručel pod vousy. Neměl jsem s kým mluvit a má pozornost už jen tak mimoděk padla právě k jeho slovům.

„De Carabas je vskutku každým dnem hloupější a hloupější! Mám sto chutí sundat mu ty jeho boty a nechat ho na pospas vlastnímu osudu. Jsem určen pro dvůr a na dvůr i půjdu, dovedu si vydělat vlastní peníze stejně tak, jako jsem je celý život vydělával jemu. Císař můj talent ocení, na rozdíl od něj.“

Nevím, zda to byly mně dosud neznámé francouzské manýry, nebo jen ze vzteku zapomněl na slušné vychování – s chutí si odplivl přímo na parkety.

V tu chvíli k damám přišel velmi ošklivý, ale přívětivě vypadající pán, a vedl jejich směrem křehkou dámu, celou oblečenou do té nejčistší bílé. Ostatně, celá byla bílá jako stěna, v jejích tvářích by člověk nenašel ani kapičku barvy. Když přicházela, zaslechl jsem z jejích úst vycházet jakýsi tichý, spokojený zvuk. Nebylo to ani jako pískání konvice na čaj, ani jako vrkání holubice – spíše to připomínalo obojí najednou. „Madame de Mioumiou se nemohla dočkat, až vás uvidí,“ sdělil dámě s kyticí, „tak jsem ji sem přivedl, doufal jsem, že vám to udělá radost!“

Jaká to upřímná, dobrá tvář! Ale ach, jak ohyzdná! I tak mi ale jeho ošklivost byla příjemnější než pohlednost většiny přítomných. V jeho tváři jsem spatřil výraz uznání vlastní ošklivosti, který se posléze proměnil v obličej zklamání, jako by snad bylo právě z mého unáhleného úsudku. Ta něžná, bledá dáma neustále pokukovala po poslíčkovi, vypadalo to, že se někdy v minulosti znali, což mě velmi překvapilo, vzhledem k tomu, z jak odlišných vrstev pocházeli. Jejich mysli ale zřejmě byly naladěny na stejnou vlnu, protože když se za tapisérii ozval zvuk, jenž více než cokoli jiného připomínal pobíhání myši a krys, jak Madame de Mioumiou, tak poslíčkovi se ve tváři objevil výraz úzkosti a z jejich neklidných gest – madamina těžkého oddychování a rozšiřování poslíčkových zorniček – se dalo vyčíst, že onen zvuk oba poznamenal mnohem výrazněji než ostatní hosty. Škaredý manžel dámy s růžemi se ke mně otočil.

„Bylo to pro nás velkým zklamáním, když jsme se dozvěděli, že monsieur není doprovázen svým společníkem – velkým Jeanem d'Anglaterre, neumím jeho jméno správně vyslovit.“ Podíval se na mne s prosebným výrazem.

„Madame de Mioumiou se nemohla dočkat, až vás uvidí,“ sdělil dámě s kyticí, „tak jsem ji sem přivedl, doufal jsem, že vám to udělá radost!“ Jaká to upřímná, dobrá tvář! Ale ach, jak ohyzdná! I tak mi ale jeho ošklivost byla příjemnější než pohlednost většiny přítomných. V jeho tváři jsem spatřil výraz uznání vlastní ošklivosti, který se posléze proměnil v obličej zklamání, jako by snad bylo právě z mého

unáhleného úsudku. Ta něžná, bledá dáma neustále pokukovala po poslíčkovi, vypadalo to, že se někdy v minulosti znali, což mě velmi překvapilo, vzhledem k tomu, z jak odlišných vrstev pocházeli.

Jejich mysli ale zřejmě byly naladěny na stejnou vlnu, protože když se za tapiserii ozval zvuk, jenž více než cokoli jiného připomínal pobíhání myší a krys, jak Madame de Mioumiou, tak poslíčkovi se ve tváři objevil výraz úzkosti a z jejich neklidných gest – madamina těžkého oddychování a rozšiřování poslíčkových zorníček – se dalo vyčíst, že onen zvuk oba poznamenal mnohem výrazněji než ostatní hosty. Škaredý manžel dámy s růžemi se ke mně otočil.

„Bylo to pro nás velkým zklamáním, když jsme se dozvěděli, že monsieur není doprovázen svým společníkem – velkým Jeanem d’Anglaterre, neumím jeho jméno správně vyslovit.“ Podíval se na mne s prosebným výrazem.

„Velký Jean d’Anglaterre!“ Kdo by to jen mohl být? John Bull? John Russel? John Bright?

„Jean – Jean“ – pokračoval, neb viděl, že nejsem o nic moudřejší než on. „Ach, tahle příšerná anglická jména – Jean de Geanquiller!“

To mi moc nepomohlo. I tak mi ale to jméno přišlo nějakým zvláštním způsobem povědomé. Znělo to trochu jako Zabiják John, pro přátele jen „Jack“. Vyslovil jsem tedy jeho jméno nahlas.

„Ano, to je on! Ale proč vás dnes na náš skromný večírek nedoprovodil?“

Za ten večer mě již překvapila nejedna věc, tato vážně položená otázka mne ale naprosto vyvedla z míry. Zabiják John kdysi vskutku býval mým dobrým přítelem, alespoň do takové míry, do jaké mohou přátelství udržet dopisní papír a inkoust. Jeho jméno jsem ale neslyšel již několik let, ležel totiž společně s rytíři krále Artuše, čekajícími na moment, kdy je zvuk trumpet našich králů povolá k pomoci, až je Anglie bude potřebovat. Ta otázka ale byla

položena naprosto vážným tónem a já si u onoho gentlemana chtěl zachovat dobré mínění více, než u kohokoli jiného z hostů. Slušně jsem tedy odpověděl, že jsem o Zabijáku Johnovi již dlouho neslyšel, ale že si myslím, že by přítomností na tak příjemné sešlosti byl potěšen úplně stejně, jako já. Uklonil se a poté si již slovo vzala ta chromá dáma.

„Dnes je ten večer, kdy má velký les obklopující zámek obývat duch malé děvenky, jež zde dříve žila. Legenda praví, že byla sežrána vlkem. Minulá léta jsem ji vždy tohoto dne zahlédla ve vzdáleném okně v tamté galerii. Vezmeš, ma belie, monsieur, aby se pokochal výhledem z okna za svitu měsíce (a možná i spatřil ducha toho děvčete), a necháš mne si pohovořit z očí do očí s tvým manželem?“

Dáma s růžemi vyslyšela prosby své přítelkyně a společně jsme šli k velikému oknu, podívat se dolů na les, na ten, ve kterém jsem zabloudil. Koruny rozlehlých stromů se v tom bledém světle, jež tak podivně zkreslovalo všechny věci – jako by byly skoro bez formy a snad i bez barvy, ani nepohnuly. Podívali jsme se na sebe a na ten nespočet uliček sbíhajících se ze všech koutů lesa až k velkolepému paláci, a najednou o jedné z nich, docela blízko nám, prošla silueta holčičky s capuchonem (to ve Francii nosí rolnická děvčata namísto čepce) na hlavě. V jedné ruce třímala košíček a vedle siluety kráčel vlk. Lízal jí ruku, jako by do ní snad byl lítostně zamilován, jsou-li lítost a láska vlastnosti, jimiž vlci disponují – ti živí určitě ne, jejich duchové možná.

„Ted’ jsme je viděli,“ zvolala má půvabná společnice. „Ač je tak dlouho mrtva, její prostý příběh dobroty a víry navždy žije v srdcích všech, kteří jej kdy slyšeli. Mezi místními vesničany se vypráví, že vidět ji v tento večer znamená štěstí po celý zbytek roku. Doufejme tedy, že toto blaho budeme společně sdílet. Á! To je Madame de Retz – své jméno přejala od prvního manžela, však víte, byl výš postaven než ten současný.“ Naše hostitelka k nám přišla blíže.

„Pokud monsieur rád obdivuje krásy přírody a umění,“ řekla, přičemž pozorovala, jak vyhlížím

z toho širokého okna, „mohl by ho potěšit tento obraz.“ Povzdechla si, řekl bych s trochu přehnanou truchlivostí.

„Vy, víte, o jakém obrazu mluvím,“ prohodila k mé společnosti, která souhlasně přikývla a trochu zlomyslně se usmála, zatímco já jsem následoval madame.

Šli jsme na druhý konec sálu a musím podotknout, že nešlo přehlédnout její bystrost a zvědavost, se kterou stíhala vnímat vše, co se jak slovem, tak pohybem šířilo kolem ní. Když jsme stáli u zdi na konci sálu, všiml jsem si podlouhlého obrazu pohledného, leč zvláště vypadajícího muže, s, navzdory jeho pohlednosti, krutým, zamračeným výrazem. Má hostitelka zalomila rukama a opět si povzdechla. Poté, napůl sama k sobě, pronesla –

„Byla to láska mého mládí, jeho tvrdý, mužný charakter se jako první dotkl mého srdce, kdy, ach, kdy jen přestanu truchlit nad jeho ztrátou!“

Vzhledem k tomu, že jsme se neznali natolik, abych na její otázku mohl odpovědět (nebylo-li dostatečnou odpovědí její druhé manželství), cítil jsem se trapně.

Jen aby řeč nestála, poznamenal jsem, že mi jeho vzhled někoho připomíná. Někoho, koho jsem viděl snad v nějaké historické rytině, v níž byl tento muž ve středu, držel za vlasy jakousi dámu a vyhrožoval jí svou šavlí, zatímco dva jezdci spěchali nahoru, aby jí zachránili život.

„Běda, ach běda,“ zanaříkala. „Až moc dobře popisujete onu žalostnou část mého života, která je ale často vyprávěna úplně jinak, než se ve skutečnosti stala. I ten nejlepší z manželů – teď zavzlykala a začínalo jí být špatně rozumět – „je občas nespokojen. Byla jsem mladá a zvědavá a on byl mou neposlušností právoplatně rozčarován. Mí bratři byli moc ukvapení, a jako následek toho všeho je ze mne vdova!“

Po chvilce ticha – jako úctě k jejímu truchlení – jsem musel podstoupit ten risk a nabídnout jí útěchu. Ostře se otočila.

„Ne, monsieur, jediné, co mě činí šťastnou, je to, že jsem nikdy neodpustila svým bratrům, kteří tak krutě a nevyžádaně zasáhli mezi mého drahého a mne. Abych citovala mého přítele Monsieur Sganarelle – ‘Ce sont petites choses qui sont de temps en temps nécessaires dans l’amitié, et cinq ou six coups d’épée entre gens qui s’aiment ne font que ragaillardir l’affection.’¹⁰ Všiml jste si, že barvy nevypadají úplně tak, jak by měly?“

„V tomto osvětlení má jeho plnovous trochu zvláštní odstín,“ odtušil jsem.

„Ano, malíř mu moc nepolichotil. Jeho vous byl ve skutečnosti tak krásný a dával mému nejdražšímu tak jedinečný vzhled, odlišoval ho od stáda. Počkejte, ukáži vám jeho pravou barvu, pojd’te blíž k té pochodni.“ Když jsem popošel blíže ke světlu, sundala si náramek, patrně vyrobený právě z toho vousu, s drahou, perlovou sponou. Byl to nepochybně nezvyklý pohled a já nevěděl, co říct. „Jeho přenádherný, milovaný vous!“ řekla. „A ty perly tak ladí s tou jemnou modrou!“

Její současný manžel, jenž k nám přišel a počkal, než ho spatří, než si troufl mluvit, teď pravil: „Je zvláštní, že Monsieur Ogre ještě nepřišel!“

„Není to ani trochu zvláštní,“ odvětila dáma kousavě. „Nikdy nebyl právě nejbystřejší a neustále dělá chyby, ze kterých vždy vyjde ještě hůř. A dobře mu tak, zaslouží si to, je příliš důvěřivý a zbabělý. Ani trochu zvláštní! Na slovíčko“ – otočila se ke svému choti, tudíž jsem jen velmi těžko slyšel její slova, až dokud jsem nezachytil – „Potom by každý měl práva a my bychom neměli žádné další problémy. Není to tak, monsieur?“ obrátila se na mne.

¹⁰ Citace z Moliérový komedie „Sganarel čili Domnělý paroháč“. „Jsou věci, které je občas z lásky nutné udělat – pět nebo šest ran holí může často pomoci starým citům znova vzplanout.“

„Být v Anglii, dokázal bych si představit, že madame mluví o návrhu reformy či o něčem podobném, ale tady, ve Francii, bohužel nemám tušení, o co jde.“

A přitom, co jsem mluvil, se ty velké dveře dokořán otevřely a všichni povstali, aby přivítali drobou dámu, opírající se o tenkou, černou hůl.

Byla představena sborem sladkých, tenkých hlásek jako „Madame la Feemarraine“.¹¹

Vzápětí jsem ležel na trávě blízko dutého dubu, se světlem nadcházejícího dne přímo ve tváři spolu s tisícem malých ptáčků a mušek, bzučících a trylkujících, aby tu nádheru řádně přivítali.

¹¹ Víla kmotřička

100 SLOV

STANISLAVA

ZELENÉHO

AUTOR: STANISLAV ZELENÝ

SVĚTLA SVÍTILA, LEČ ZELENÉ OČI ZÚSTALY NEROZZÁŘENY ANEB NEURAZÍ, NENADCHNE

Tvůrčí proces je pokaždé jiný. Někdy například není žádný. Dá se toto tvrzení aplikovat i na Vlastníky v režii Adama Doležala? Tuto otázku prozatím ponechám otevřenou. Při pohybu v již vyšlapané cestičce se prostor pro invenci hledá těžko, oceňuji tedy snahu v podobě mírných úprav textu. O samotném provedení bych diskutoval. Po celý svůj život se řídím heslem „co nevíš, vymysli si.“ Podobnou vychytávku

bych vřele doporučil i hercům, často neznajícím vlastní charaktery. Pocit blízkosti, navozený rozsvíceným světlem v sále a interakcí s osvětlovačem, byl tedy mírně roztříštěn kupříkladu nejasnostmi ve slovenském přízvuku. Ze sálu jsem odcházel nezasažen, avšak nepohoršen.

Autor na to má takovou malou kritičku.

Sto slov Stanislava Zeleného

ROZHOVOR S PANEM

PSYCHOLOGEM MGR. OTAKAREM PATOČKOU

AUTOR: ADAM HURT/2.0/, JAKUB KŘOVÁČEK /4.0/

Proč jste se rozhodl, že budete zrovna na našem gymnáziu?

Tato informace zazněla na poradě psychologů, zaujalo mě to, ozval jsem se panu řediteli, dojednali jsme si schůzku a dohodli jsme se na spolupráci, která nyní běží.

Jak se vám zde na gymnáziu zatím líbí?

No, teď je škola v rekonstrukci, tak na jedné straně vidím, že to je starší budova, takže má nějakou historii a určitě i nějakého ducha, který když se sem přijde, tak má lidi oslovit. Je to i duševní záležitost. Práce se mi líbí, protože jsem za dobu, co tu jsem, narazil na šikovné, chytré a motivované děti, ale mají svoje problémy. Koneckonců každý má svoje problémy.

Jak moc jsou studenti ochotni za vámi přijít, myslíte, že je to větší problém než před 20 lety?

Nedokážu to posoudit, ale před 20, 30 lety měli lidé v hlavě, že kdo jde k psychologovi, tak je blázen. Za tu dobu jsme se posunuli a v dnešní době je spolupracovat s psychologem normální.

Je pravda, že zvířata mohou zlepšovat psychický stav?

To zcela určitě, stačí zabrousit do knih a narazíte na pojmy jako hipoterapie: to je léčba pomocí kontaktu či vyskytování se poblíž koní. Tudiž zcela určitě ano, navíc starším a osamělejšími lidmi se doporučuje mít doma zvířátko, když máte doma kočku nebo psa, tak mu můžete říkat, co chcete, a on neodmlouvá jako živý člověk.

Kdy vlastně přišel první impulz „Ted' chci být psychologem“?

Nedokážu to časově ohraničit, ale ještě jsem tehdy byl na základní škole. Narazil jsem na starou a potrhanou knížku, která byla o sebepoznání. Tak jsem ji prolistoval a zjistil, že to je úplně jiné patro než knihy, které jsem doposud četl. Ale myslím, že ta kniha byla jedna z předních motivací. Je to velmi proměnlivý předmět, jak rád říkám. 1 + 1 jsou vždy dvě, ráno, dopoledne, večer, na jaře, v létě, na podzim i v zimě. V psychologii to platí málokdy.

Máte nějakou oblíbenou knihu?

Mám řadu oblíbených, budou jich určitě desítky. Velmi mě baví psychologické romány, hlavně ty, které rozebírají mezilidské vztahy. Taky mě velice baví detektivky, zrovna jednu čtu. Cestopisy a to je možná vše, každopádně bych chtěl říct, že jsem jich přečetl mnoho. Stovky knih. Kdybych mohl...

Po poslední otázce pan psycholog zakončil rozhovor moudrostí:

Mlč a dívej se, mlč a čti, mlč a stále čti, mlč a dále studuj, pak přemýšlej a až potom se vyjádři.

STUDENTSKÝ PARLAMENT

V TOMTO ŠKOLNÍM ROCE

Letošní volby do studentského parlamentu 22/23 jsou již za námi, stejně tak i první oficiální schůze. Zde se dozvíte, jak volby proběhly, kdo je vyhrál, a také vám odhalíme některé informace z první schůze. V neposlední řadě zavzpomínáme na první tematický den, který parlament zorganizoval.

Letošní studentské volby proběhly podle nového volebního řádu, který byl zaveden minulý rok. Volby byly rozděleny do dvou částí, a to do třídních a celoškolních voleb.

První volební kolo bylo třídní, kde si studenti zvolili zástupce svých tříd, ne však všechny třídy mají svého zástupce a to: 5. O, 8. O a 4. C. Tyto volby proběhly v termínech 1. 9. až 9. 9.

Druhé volební kolo bylo kolo celoškolní, kandidáti si mohli napsat i vlastní medailonek. Do těchto voleb bylo přihlášeno celkem 12 studentů. Tyto volby probíhaly od 18. 9. až do 25. 9.

Celkem bylo do parlamentu zvoleno 29 zástupců.

První schůze byla dne 7. 10., kde na programu byla hlavně volba předsedy a místopředsedů. Předsedkyní byla zvolena Markéta Lindáková (6. O), která se i podílela na chůzi parlamentu v minulém roce, také z pozice předsedkyně. Dále byl zvolen 1. místopředseda Vojtěch Borovský (7. O) a 2. místopředsedou se stal Kryštof Sobotka (1. O).

Druhá schůze proběhla 14. 10, na této schůzi proběhlo rozdělení do výborů. Výbory jsou celkem tři.

A to organizační, výbor vnějšího zastoupení a studijní. Dále se na schůzi probíraly nápady na budoucí akce.

První akcí uspořádanou parlamentem byl tematický Suit-up den. Tato akce se velice povedla, jelikož asi 1/3 školy přišla společensky oblečena. Zapojili se také někteří z učitelského sboru a celkově tato akce měla velký úspěch.

Další akcí studentského parlamentu byla akce „Maraton psaní dopisů“. Studenti měli celkem čtyři země, do kterých mohli poslat dopis. Írán, Hongkong, Rusko a Kuba. Akce proběhla dne 28. 11. a na akci bylo plno psaní, ale i smíchu, neboť se účastnila velká část 2. ročníku, který Maraton rozzářil a rozesmál.

5. 12. chodil Mikuláš, tudíž společně s kabinetem estetiky udělal parlament Mikulášský den. Tento den byl jednoduchý, avšak stejně zábavný.

V pondělí 13. 12 proběhla akce Studentské prezidentské volby, kterých se mohli účastnit studenti starší 15 let.

ŽIJE JEŠTĚ POEZIE?

ANEB SOUČASNÝ BÁSNÍK **JAN**

HORSKÝ

AUTOR: **ELIŠKA TONDROVÁ /2.C/**

Seděla jsem u stolu, pozorovala z okna obrazy, pohyby, plynoucí myšlenky a tvořila asociace. Surrealistické, řekli byste. Ale dá se mezi instagramek plným „poezie“ aneb

vezmu

afirmaci

a

rozložím

ji

prodrat k současným, abstraktním básním, básním plynoucím časem a básním ztělesňujícím prostor pozorovatele?

Jan Horský je mladý tvůrce narozený v roce 2000 a pocházející z Dubé u České Lípy, student českého jazyka a literatury na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Momentálně pobývá v Praze, kde se živí jako čajovník, pořádá autorská čtení, přispívá do sborníků, mimo jiné se objevil i v literárně-kulturních časopisech Revue Prostor nebo Tvar a v Literární soutěži Františka Halase jako finalista. Značnou část myšlenek zachycuje na twitter, kde vystupuje jako @faketoyen.

Pro svůj pohled zosobňuje jednoho z předních představitelů a nedílnou součást současné scény, již ráda nazývám poněkud ryzí,

autentickou, tedy s přímostí v poetice figur a tropů. Prozkoumává vnitřní, duševní situace v neobvyklých pojetích a místech, uvažuje nad textem z perspektivy několikanásobných interpretací jako ten, kdo se prochází městem, anebo ten, kdo si je vědom hranic mezi stěnami sebe samého.

*„Světlo šlo z tebe i do tebe a
Ó světě, splýváš s tmou
a já se vrstvím v město.“*

Nalézá metafory umocněné ještě silnější metaforou, ale dokáže napsat verše oproštěné od hluků, a to v probíjející jednoduchosti a volnosti jazyka, kdy třeba střídá mužský a ženský rod.

A MOJE RUCE (TĚLO SE PODOBÁ POUŠTI)

Oslovuju se generickým maskulinem

jen tak ze zvyku

stát se purpurem a

(však jsem taky ze svého těla)

kdybych mohla vypla bych

barvu

barvu

barvu

Venku hrudí bouře

Skrz

naskrz

přímo do sedel

děti se nadechnou, když vjíždí do tunelu

přímo do

a moje ruce míří jedna nahoru druhá

hledá stín

Sgrafito, orosené náměstí a

(tělo se podobá poušti)

Venku hrudí bouře a

okusuje prstům nehty

skrz

Mou dobou (čas nemám) prorostl pelyněk

v zubech mi cinkají dlažební kostky

Budoucnost není v nás

krky cimbuří i u Vltavy (před i za)

moje blízkost jsou jen mimikry

Co je komu do nás?

Smiřuji dálku

s dálkou

kapradí tu dýchá po dveřích

dveře seschlé na kost

dveře seschlé na

mezi sys a diastolou

roste magistrála

A moje ruce (tělo se podobá poušti)

smiřují dálku

s dálkou

Jeho poezie působí zvláštním druhem smutku, ponurosti. Prozkoumává svět a hledá své způsoby, jak se dostat do prostoru, v němž může být, ale chodí přitom mezi společnostmi znavenou časem. Jako by vše, co chtěl kdy říct, sdělil v obrazech, které se odrazí zapomenuty v kalužích.

I.

*Den visí pověšen
a moje noha se střechou:
rovnice nebe*

*hlavou mi protéká řeka
od podkrovní až do*

*Zavřeš oči a nevidím nic
na víčkách ospalky z vodního kamene
pod nimi
ta perverzní touha
vymizet do lhostejnosti*

*vyspím se s každou sochou
jen tak z rozmaru
je studená
a krásná
je krásná, je tak krásná*

*hlavou mi protéká
až do sklepa*

*Chtěla bych ti něco slíbit
nebo aspoň vyprávět, ale
voda je tu těžká
a možná se musíme proměnit.
Zcela.*

Sám začal psát jako 15letý prózu v anglickém jazyce, vyhranil se proti českému jazyku. Velkou inspiraci pro něj představovali beatníci, Ocean Wuong, T. S. Eliot a česká surrealistická scéna. Ačkoliv zmiňuje, že se od surrealismu nyní vědomě odpoutává, přiznává, že je v něm stále alespoň zčásti přítomen. Jeho poezie čerpá z různých filozofických studií i sociologie, nepokouší se přímo o destrukci struktur světa, ale reaguje na ně v té umělecké, tvůrčí rovině jako člověk. Člověk otevřeně levicově orientovaný a queer, jenž se promítá do svých básní, aniž by vyloženě svá

přesvědčení čtenáři vnucoval.

I když vám jméno Jan Horský automaticky nevyvolá snad celý životopis či tři díla nazpaměť se naučená z hodin literatury, jeho odkaz třeba někde spatříte sami v sobě, až jednou budete procházet monotónními ulicemi, scenérií města anebo šlícím davem lidí, ženoucím se bezhlavě za dnešním světem bez lidskosti. Uvidíte ho právě tehdy, když budete pozorovat v souvislostech.

AKTIVNÍ STŘEDOŠKOLÁK

AUTOR: **KATEŘINA STRÁNSKÁ /6.0/**

Emma Babáková, talentovaná studentka Gymnázia Dr. Josefa Pekaře, využívá svůj čas a kreativitu k rozvíjení jak dalších mladých lidí, tak sebe sama. Ať už se jedná o působení v Národním divadle, přednášky nebo marketing, je inspirací pro mnoho svých vrstevníků.

Na sociálních sítích jsem viděla, že jsi součástí programu ND Young, mohla bys ve zkratce vysvětlit, o co se jedná?

ND Young je program pro středoškoláky ve druhém a třetím ročníku a jeho náplní je seznámení se s Národním divadlem. Já jsem v úplně prvním ročníku ND Young special, což znamená, že budeme pracovat na inscenaci, na které se budeme jak herecky, tak autorsky podílet. Je to československá záležitost, takže téma bude někde kolem let 1989–1993, tedy sametová revoluce a rozpad republiky. V srpnu si to zahrajeme na Nové scéně Národního divadla a pravděpodobně se to i na rok 2023/2024 zařadí do programu.

24. listopadu mi začíná program, poznám tedy všechny své spoluherce. Budeme mít tři prezenční setkání, jinak budeme operovat online, protože sehnat na jedno místo Čechy a Slováky z různých koutů není úplně jednoduché. Během těch prezenčních setkání se budeme zaměřovat především na dramaturgii textu, co bude náplní představení, a pak v srpnu bude desetidenní soustředění.

Dokážeš si představit, že by ses herectví v budoucnu věnovala profesně? Přemýšlela jsi třeba o vysoké škole?

Upřímně, je to velice lákavá myšlenka. Nebudu lhát, moc ráda bych se tomu věnovala profesně, protože mi přijde, že divadlo je první věc, která mi dává smysl. Naplňuje mě to a poprvé pociťuji vášeň se něčemu opravdu věnovat. Studium by

bylo to pěkné, ale na DAMU je přetlak, to zaprvé. Samozřejmě je tu mnoho dalších škol, ale nepředpokládám, že by dali přednost někomu ze všeobecného gymnázia před někým z konzervatoře. Pak je tu ještě fakt, že se tím člověk úplně neužije nebo je to alespoň dost těžké. Takže zatím moc nevím.

Kdo je tvým největším vzorem v oblasti herectví?

Teď mi je asi nejbliž Petr Prokeš od nás z městského divadla, protože ten mě inspiruje i jako člověk. Pracuji tam v kiosku a on vždy, když si jde něco objednat, tak je moc milý a ptá se mě, kdy budu mít zase směnu. Ten mě tedy baví i jako člověk a ty herecké výkony jsou taky hodně dobré. Zjišťovala jsem si i jeho příběh, jak se k tomu dostal a tak, což pro mě bylo dost inspirativní. Takže aktuálně je mým vzorem on.

Kromě Národního divadla také často dojíždíš na workshopy KudyKampusu, kde děláš grafičku. Co přesně tahle role obnáší?

Grafičku tam teď dělám jen proto, že se náš tým zatím postupně ukotvuje, ale především spravuji náš instagram a vytvářím podcast. Celkově se podílím na organizaci marketingového odvětví.

KudyKampus je nezisková organizace, která chce studenty dostat do praxe. Poskytuje jim jednodenní workshopy ve čtyřech oblastech (společenské změny, svět budoucnosti, komunikace a umění, byznys a kariéra). Propojuje lidi z daného odvětví, kteří jsou v tom dobří, s těmi mladými lidmi od 14 do 26 let, ti se můžou na cokoli zeptat. Tenhle podzim jsme odstartovali první úspěšnější semestr. Musím říct, že je super, že se to fakt nějak rozběhlo.

Máš naplánované nějaké další projekty, třeba i ve vzdálené budoucnosti?

V nejbližší době to vypadá, že bude taková jednorázová akce. Budu speaker na jedné přednášce od Xflow zaměřené na studenty vysokých škol. Budou se tam moct přihlásit všichni vysokoškoláci v České republice. Já tam budu povídat o svých mimoškolních aktivitách, jak nakládám s časem a tak.

Další projekt, na němž momentálně pracuji, není úplně veřejný a asi ani nebude. Nedávno jsem napsala písničku a byla jsem s ní dost spokojená a nakoplo mě to k tomu, abych začala psát další. Mám rozpracovanou hudební část a myslím, že slova přijdou sama. Teď mám takový výbuch inspirace a snažím se ho nějak zužitkovat.

Děkuji za rozhovor.

ROZHOVOR S ELIZABETH JARAMILLO ACOSTA

AUTOR: MICHAELA BRUCHOVÁ /6.0/

Elizabeth Jaramillo Acosta je učitelkou španělského jazyka na Gymnáziu Dr. Josefa Pekaře, kde působí již dvacet let. Španělský jazyk má však v krvi od narození, původem totiž pochází z Ekvádoru. S paní profesorkou jsem se sešla tematicky na Den jazyků, abych se o ní dozvěděla více.

Poněvadž jste mě sama učila španělštinu, tak vím, že jste se párkrát zmiňovala, že pocházíte z Ekvádoru. Mě by tedy zajímalo, proč jste se rozhodla přestěhovat do České republiky?

Do České republiky jsem se přistěhovala, protože jsem se zamilovala do svého manžela, který pochází z České republiky. Tento rok tomu bude dvacet tři let, co tady bydlím.

Věřím, že to musela být poměrně velká změna. Co bylo pro Vás nejtěžší, když jste přijela poprvé do České republiky?

Určitě to bylo počasí. Tím, že Ekvádor leží přímo na rovníku, tak my nemáme čtyři roční období jako vy v Česku. Máme léto a zimu, ale v létě bývá okolo dvaceti pěti stupňů a v zimě okolo osmnácti. Vzpomínám si, že když jsem přijela poprvé na konci listopadu, tak bylo pod nulou. Pro mě je tedy určitě největší změnou počasí.

Počasí u nás dokáže být zrádné. A co se zaměstnání týče, tak jak vás napadlo začít učit?

Ještě, než jsem se přestěhovala, tak jsem učila v mojí zemi a poté jsem v tom pouze pokračovala. Učení pro mě tedy nebylo nic nového.

Učení určitě patří mezi jedny z nejdůležitějších profesí. Přemýšlela jste ještě nad nějakým jiným zaměstnáním nebo kariérou?

Určitě jsem přemýšlela i nad jinými pracemi. Ve skutečnosti mám vystudovaný první rok práv,

ale poté jsem z určitých důvodů musela studium přerušit. Následně jsem vystudovala společenské vědy a začala učit na škole.

Nezůstáváme ale pouze u školy a učení. Máte nějaké záliby, které ráda děláte ve svém volném čase?

Ve volném čase ráda koukám na španělské filmy a seriály. Poslouchání vlastního jazyka mi pomáhá, když jsem například ve stresu nebo mám špatný den. Dále mezi mé záliby patří turistika, miluji dlouhé procházky v přírodě.

DRESDEN 2022

AUTOR: **VERONIKA BUCHAROVÁ /7.0/**

Nach dreijähriger Pause sind wir mit unserem Gymnasium nach Dresden und Moritzburg gefahren. Der Ausflug war für Freitag, den 2. 12. geplant. Weil sich viele Schülerinnen und Schüler für Deutsch interessieren, wurden zwei Busse bis auf den letzten Platz gefüllt. Von der Schule sind wir zirka um sieben Uhr abfahren. Das erste Ziel war das Schloss Moritzburg. In der Nähe von der Grenze haben wir noch eine Pause an der Tankstelle gemacht, damit wir auf die Toiletten gehen oder etwas zum Trinken und Essen kaufen konnten. Dann sind wir weitergefahren, aber was uns schockiert hat, waren Polizisten an der Grenze. Sie haben viele Autos angehalten und Personalausweise kontrolliert. Jetzt erinnere ich mich mit Humor daran, aber es war kein gutes Gefühl, die Polizisten zu sehen und zu wissen, dass wir ihnen mit unseren Deutschkenntnissen höchstens 15 Sätze über unser Zimmer sagen könnten.

Wie ich schon geschrieben habe, unser erster Punkt auf dem Tagesprogramm war Moritzburg. Für diejenige, die zu Weihnachten lieber das Märchen „Mrazík“ bevorzugen: das ist das magische Schloss, wo das Aschenputtel seinen Stiefel verloren hat. Übrigens, der Stiefel ist noch da, aber er ist ein bisschen größer, als ich erwartet habe. Im Schloss waren wir eine Stunde. Ich finde schön, dass die Ausstellung mit dem Märchen verbunden war. Danach haben uns die Lehrer gezählt und wir konnten endlich nach Dresden fahren.

Das Zentrum hat uns alle fasziniert und wir wollten sofort die Stadt mit unseren Freunden kennenlernen. Dann haben uns die Lehrer mit einer Gruppenarbeit überrascht. Daher mussten wir unsere Pläne etwas verschieben. Jetzt muss ich aber sagen, dass ich es nicht bereue, weil wir

viel Neues über die Stadt gelernt haben. Nach dieser Aktivität hatten wir Zeit dazu, den Striezelmarkt zu besuchen.

Erstens haben wir etwas zum Essen gekauft. Und was wäre leckerer als die typische Bratwurst? Das war eine offensichtliche Wahl. Überall gab es den Geruch vom Glühwein und Gewürz, der viele Touristen gelockt hat. Wir haben uns natürlich lieber für einen typisch deutschen Schwarztee entschieden. Wir haben auch ein Einkaufszentrum besucht, aber nach einer Weile hat es uns kein Spaß gemacht, weil wir die Weihnachtsatmosphäre vermissen haben und wieder auf den Striezelmarkt gehen wollten. Es war schon dunkel und das hat den Striezelmarkt noch magischer gemacht. Wir hatten keine Zeit mehr, also wir haben schnell Maronen gekauft und sind zum Treffpunkt gegangen. Überraschenderweise hat sich niemand verloren und wir konnten zusammen zu den Bussen gehen. Die Reise nach Tschechien hat ohne Polizisten an der Grenze erfolgt und wir waren in Mladá Boleslav ganz schnell. Schließlich kann ich sagen, dass der Ausflug sehr angenehm und die Organisation perfekt war.

RÁJ ČESKÝ A VÉVODA Z EDINBURGHU

AUTOR: KLÁRA KULINOVÁ /7.O/, TEREZA DYTRYCHOVÁ /4.B/, BARBORA
VANČUROVÁ /4.B/

DofE? Jakožto všímaví studenti jste jistě nepřehlédli letáčky rozvěšené všude možně po škole s výzvou zapojit se do programu. Ale co se skrývá pod touto podivnou zkratkou? Anglicky The Duke of Edinburgh's Award, česky Mezinárodní cena vévody z Edinburghu, je výzva, jejíž cílem je motivovat studenty k uskutečňování stanovených cílů a zároveň je podpořit v jejich seberealizaci. Sami si vyberete, v čem se chcete zlepšovat, a svůj pokrok zapisujete do aplikace kontrolované vaším mentorem. Co víc? Třešničkou na dortu je poté

získání mezinárodně uznávaného certifikátu, který se může v budoucnu hodit.

Po splnění cílů – dovednost, dobrovolnictví a pohyb – čeká účastníky ještě jedna výzva, a tou je expedice. Ta musí mít konkrétní cíl a je nutné splňovat určitá kritéria, například vaření teplého jídla alespoň jednou denně, určitý počet hodin pohybu, nemožnost koupit si cokoli v cestě...

A tak jsme vyrazily. Klára Kulinová, Barča Vančurová, Terka Dytrychová a absolventka již jiné expedice – Eliška Louková. Za cíl jsme si zvolily vytvořit pracovní list k naučné stezce Hruboskalskem.

Z poslední páteční hodiny utíkáme rychle a zběsile na autobusové nádraží. Krosny na zádech, v nich rachotící ešusy, připadáme si trochu jako na skautské výpravě. S přestupem v Turnově míříme do naší vybrané destinace – Sedmihorek, kde nás ihned po výstupu z autobusu vítají za elektrickým ohradníkem mlsné kozy. Po nich nás samozřejmě přátelsky ubytuje i paní v kempu, dostáváme klíčky, obhlédneme chatku, ale hned vyrážíme. Chceme totiž dojít zpátky za světla, což se nám ovšem stejně nepodařilo.

Naučná stezka je okružní, dlouhá zhruba 9 km a má 16 zastavení s cedulemi. Provází nás po hruboskalských vyhlídkách, historicky, kulturně či geologicky zajímavých místech. Každou ceduli řádně fotodokumentujeme, ostatně jako celou expedici. Počasí nám přeje, z vyhlídek se kocháme přenádhernými výhledy, jednou dokonce

i s balony na horizontu, krásnou odměnou po náročném výšlapu nahoru na skály.

V druhé půlce okruhu se začíná stmívat, vytahujeme čelovky a skály se před námi mění ve strašidelné stíny. Nikde nikdo, lesní ticho je přerušováno jen našimi kroky v šustícím podzimním listí. Hladové se navracíme zpět do kempu, kde vaříme těstoviny a poměrně brzy uleháme do spacáků.

Druhý den vstáváme velmi brzy, abychom stíhaly vše, co máme v plánu. Bohužel nás ráno nebudí sluneční svit, ale vlezlá zima, vydatný déšť a hustá mlha. Toto počasí nás provází po celý zbytek výpravy a značně nám cestu ztěžuje. Před pochodem se ohříváme teplou snídaní, nasazujeme pláštěnky a vydáváme se zdolat chybějící kilometry.

Naše sobotní cesta je dlouhá okolo 16 km a vede přes obdivuhodné reliéfy u Kopicova statku, hrad Valdštejn, rozhlednu Hlavatice, ze které je výhled na Turnov značně omezen, a končíme na nádraží v Turnově, kde už se těšíme, až se schováme ve

ROZHOVOR S MARKÉTOU LINDÁKOVOU

AUTOR: DANIEL WOLF /6.0/

Markéta Lindáková studuje již šestým rokem na Gymnáziu Dr. Josefa Pekaře v Mladé Boleslavi. Všichni ji určitě známe jako předsedkyni Studentského parlamentu školy, ale co vlastně víme o její osobnosti? Připravili jsme si pro vás krátký rozhovor.

Jaké bylo tvoje dětství, čemu ses jako malá věnovala?

Už od malička jsem se hodně věnovala sportu. Moje mamka mě brala jako malou plavat, od tří let jsem s rodinou jezdila lyžovat. Během základní školy jsem začala plavat závodně.

Tenkrát jsem také trávila spoustu času v knihovně a četla knížky. Pamatuji si, že jsem stihla klidně i dvě za den.

Hrála jsi někdy na nějaký hudební nástroj?

Jako malá jsem se ze dne na den sama rozhodla, že bych chtěla hrát na housle. Rodičům se můj nápad úplně nelíbil, ale já jsem si to neustále prosazovala. Došlo to až tak daleko, že jsem plánovala si ze dřeva vyrobit vlastní housle, což nakonec zabralo. Po dvou letech hraní mě to ale omrzelo a houslí jsem zanechala.

Věnuješ se v současnosti nějakému sportu?

V páté třídě jsem skončila s plaváním a začala se zabývat atletikou. Jako zaměření jsem si vybrala skok o tyči, což mě neskutečně pohltilo. Až do kvarty jsem tím prakticky žila, dokud se neobjevil Covid. V současnosti stále trénuji, ale už tam není takové nadšení jako dříve, možná právě i proto, že už nemám tolik volného času. Mým největším úspěchem je získání 4. místa ve skoku o tyči na mistrovství ČR roku 2020.

Ovlivnil tě nějak Covid?

Nejkrušnější byla ta první vlna. Během ní jsme se s rodinou přesunuli z Mladé Boleslavi na chatu, abychom se izolovali. Mně to tam ale vůbec nevyhovovalo, ale moji rodiče o tom nechtěli slyšet. Takže jsem jednoho dne jednoduše sbalila všechny svoje věci a odjela zpátky do Boleslavi na kole. Zde jsem až do konce první vlny žila

sama pro sebe, což mi přineslo spoustu zkušeností.

Máš nějakou brigádu?

Momentálně ne, ale přes letní prázdniny jsem pracovala jako recepční v hotelu na Lipně. Tam jsem pravidelně měla 12hodinové směny, často i přes noc. Mám odtamtud hodně zajímavých zkušeností a zážitků, třeba jednou k nám přijel Jaromír Jágr. V tu stejnou noc se náhodou spustil požární alarm a já musela evakuovat přes tři sta lidí z hotelu.

Děkujeme Ti za rozhovor a přeje Ti hodně zdaru i do budoucích let!

ČLOVĚK, JENŽ ZALOŽIL MODERNÍ DOBU

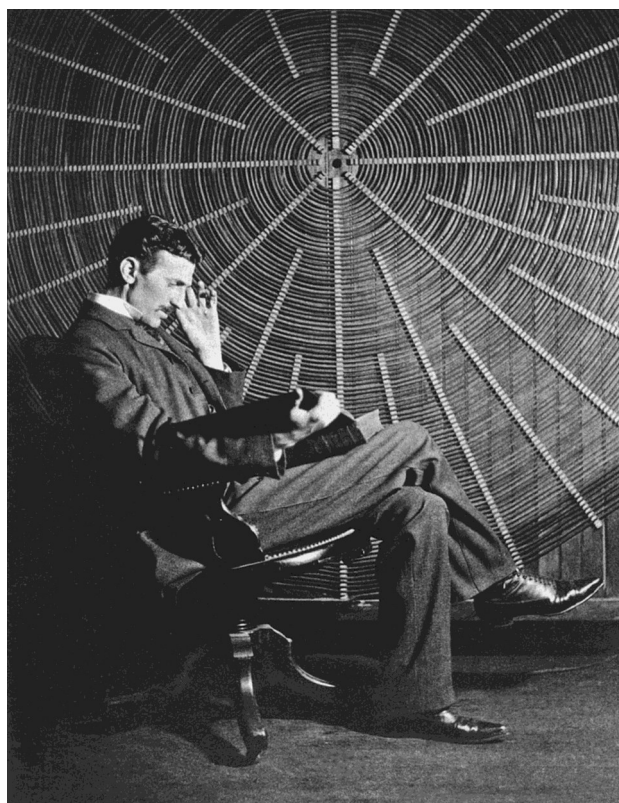
AUTOR: **MATĚJ NOVÁK /2.C/**

KDYŽ PŘIJEDE SAMA ELEKTŘINA DO PRAHY

Od 21. listopadu až do 11. prosince 2022 se na pražském výstavišti konala výstava o jednom z největších génů, které lidstvo kdy poznalo. Ano, řeč je o samotném otci moderní doby, Nikolovi Teslovi. Expozice se nacházela v Křižíkově pavilonu, což je vzhledem k zájmu jak Tesly, tak Křižíka příhodné. Výstava k nám přijela až z Teslova rodného Srbska. Ptáte se, proč právě sem, do Prahy? Tesla tu totiž rok studoval na Karlově univerzitě. Tesla se později, když mu byl udělen Řád Bílého lva, o českém lidu vyjádřil jako o „nositeli pochodně vzdělanosti“. Prostory, ve kterých se expozice nacházela, ovšem neodpovídaly prostorům, které bych si u takového génia představoval, jednalo se o prostor o velikosti zhruba jedné naší větší učebny, naplněný panely o Teslově životě a jeho vynálezech.

I přes poměrně stísněné prostředí byla výstava minimálně vizuálně pěkně zpracována, hlavně ukázka Teslova transformátoru si vysloužila největšího úspěchu, hrály se na něm totiž melodie z různých filmů, jako např. Pirátů z Karibiku či Interstellaru. Spojení hudby a záblesků si tedy strhlo zraky všech návštěvníků. Kromě zmíněného transformátoru se návštěvníci mohli těšit i z důkazu bezdrátového přenosu elektřiny či slavného Kolumbova vejce.

Moji pozornost si ovšem upoutaly panely s Teslovým životem a jeho vynálezy. Bohužel jsem z nich musel být zklamán, ačkoliv byly přehledné a oku líbivé, postrádaly hlubší informace, po kterých má zvědavost toužila.

OD PŘÍKOPU KE SVĚTLU

Nyní je čas se oprostít od výstavy a věnovat se samotnému otci 20. století. Tesla se již jako malý srbský kluk vymykal popisu „normálního“ dítěte. Trpěl širokou řadou fobií či různých fixací, nemohl se dotknout cizích vlasů, nesnesl pohled na, pro něj, nevhodně oblečenou ženu, kvůli tomu také vyhodil rodinnou služku. Toto vše byla pravděpodobně, jak to u geniálních

myslí bývá, daň. Daň za absolutně mimořádně fantazijní schopnosti, dokázal si své myšlenky představit tak živě, že se často musel ptát lidí okolo, jestli to, co vidí, je skutečné či nikoliv.

Teslův osud inženýra se ale ovšem mohl ubíjet cestou úplně jinou, otec po něm totiž chtěl, aby se stal knězem, což by se i bývalo stalo nebýt Teslova úrazu, kdy mu doktoři nedávali moc nadějí na život, Tesla si u svého otce vyhádal, že pokud se uzdraví, tak mu dovolí odjet se vzdělávat do evropských univerzit. A to, jak víme, se mu podařilo. Při studiích se Teslovi moc

nedařilo, propadal dluhům kvůli hazardu a řadu univerzit opustil bez titulu, včetně té Karlovy. Zlom ovšem nastal při začátku víry ve střídavý proud, Tesla se tak vydal do „města světla“ – do Paříže. Tam začal pracovat ve firmě nejznámějšího vynálezce té doby, ve firmě

Thomase Edisona. Od té ale po krátké době našťvaný odešel, i přes Edisonův slib 50 000 dolarů od něj žádnou odměnu nedostal, a to splnil požadavek konstrukce 24 různých strojů.

Po zklamání z Edisonova „vtípku“ se vynálezce rozhodl pro změnu působení a odcestoval do země neomezených možností – do Spojených států. Tam také nastal jeho rozkvět, přestože se mu ze začátku nedařilo, byl bez peněz a musel pracovat jako kopáč příkopů. Jeho kariéra kopáče hrobů mu přišla poněkud podřadná jeho intelektu a schopnostem, naštěstí si toho i všiml jeden z dozorců, který Teslu představil jistému bohatýrovi a budoucímu sponzorovi Tesly Gergovi Westhouseovi.

S nástupem Tesly do rukou Westhouse již přišel velký boom. Westhouse viděl ve střídavém proudu, stejně jako Tesla, budoucnost a dal mu volnou ruku k práci. A tak vznikly Teslovy největší vynálezy.

BLESKOVÁ SHOW

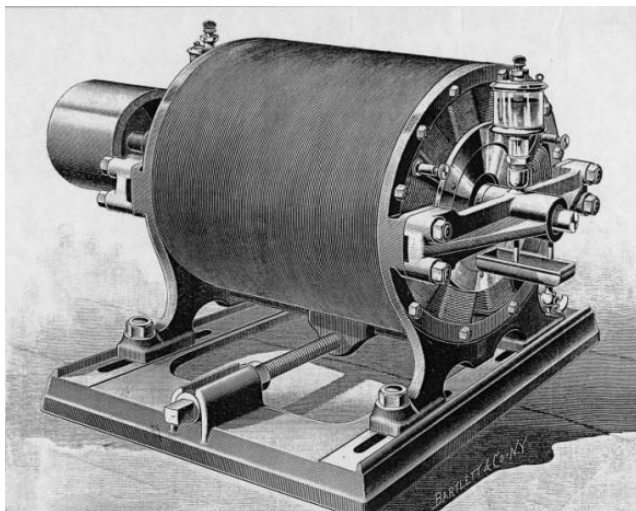
Teslův transformátor je jedním z Teslových nejznámějších vynálezů vůbec. Jedná se o dvě cívky – primární a sekundární – oddělené jiskřištěm (jehož úkolem je zajistit chod oscilátoru primárního obvodu). Když se transformátor zapne, energie se hromadí v transformátoru primární cívky (části přenášející elektřinu z jedné části do druhé pomocí magnetické indukce), jakmile se tam nahromadí dostatečné množství energie, obvod se přes jiskřiště uzavře a díky kondenzátoru začne oscilovat, což zajistí zdroj střídavého proudu pro primární cívku. Díky magnetické indukci se přemístí do cívky sekundární, kde se díky velkému množství závitů indukuje vysoké napětí, které se uvolňuje ve formě blesků. Tohle je teda ta věda za úžasnou bleskovou show, často doplňovanou muzikou, kterou uvolňovaná elektřina vydává. Tento vynález dal rovněž základ pro bezdrátový přenos energie, ve kterém Tesla viděl svou budoucnost.

MOTOR BUDOUCNOSTI

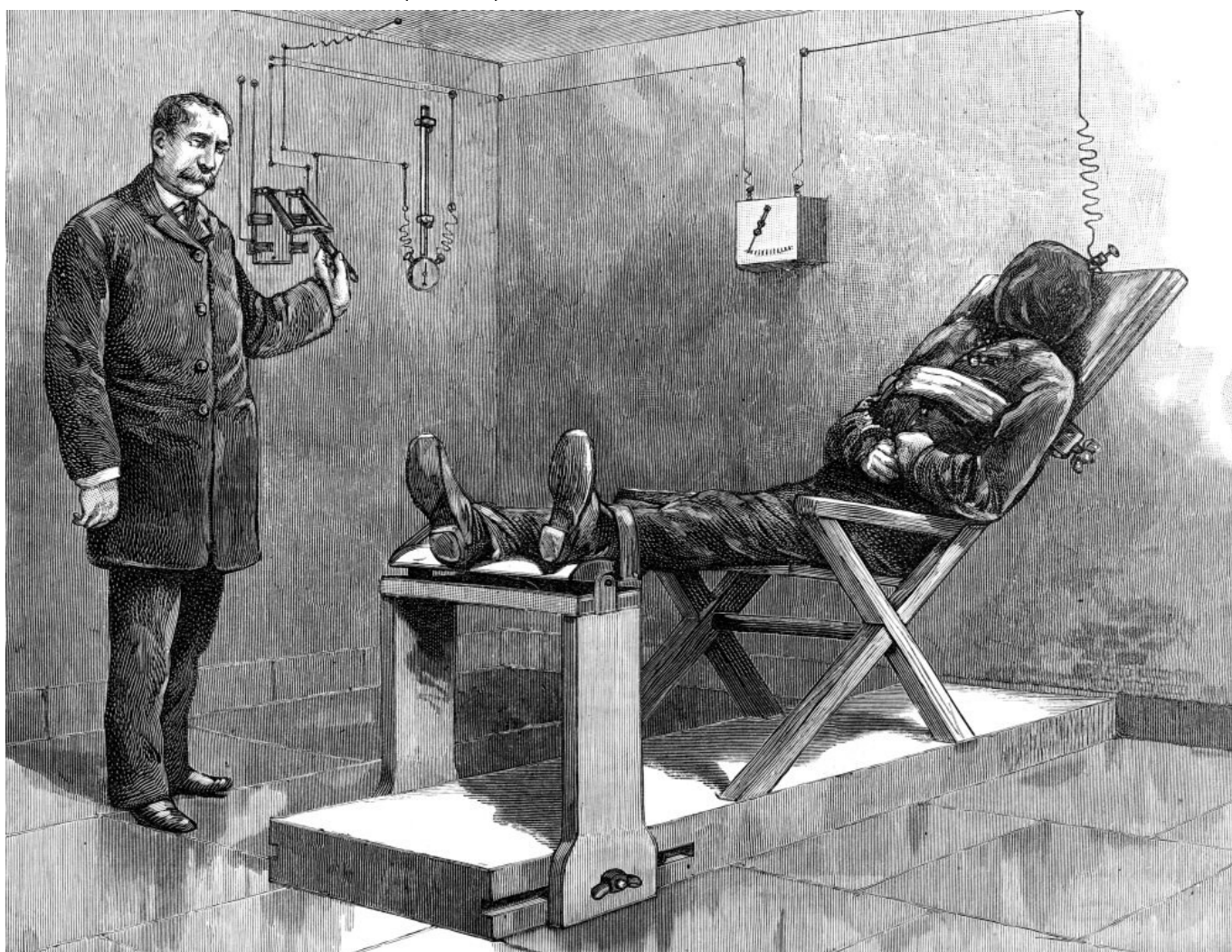
Teslův asynchronní motor je jeho největším vynálezem, jedná se o motor, klasicky složený z rotoru a statoru, do cívky statoru je vpouštěn střídavý proud, ten má své elektromagnetické pole, které vytvoří elektrický proud v rotoru uvnitř. Nu a následně i rotor uvnitř díky elektrickému proudu získá své magnetické pole, změny mezi oběma poli vytvoří následnou rotaci.

AC VS. DC

Úsměv na Edisonově tváři po jeho podvodu na Teslu jistě zmizel, když uviděl, jak se Teslovi daří, obzvlášť, jak se mu daří prosazovat mezi lidmi i vědci výhody střídavého proudu, na kterém byly založeny Teslovy vynálezy. Kvůli soutěživé povaze obou vědců se tedy dostali do sporu, sporu známého jako „Válka proudů“. Ve zkratce se jednalo o Edisonovu propagaci jednosměrného a následnou dehonestaci střídavého proudu proti

Teslově všudypřítomné propagaci proudu střídavého. Válka vyústila až v Edisonovy důkazy nebezpečí střídavého proudu, při kterých nechal vpustit silný proud do slona Topsyho či první popravu na elektrickém křesle, které se sám Edison účastnil. Ani jeden z protiútoků Teslu naštěstí neodradil a Tesla spor triumfálně vyhrál.

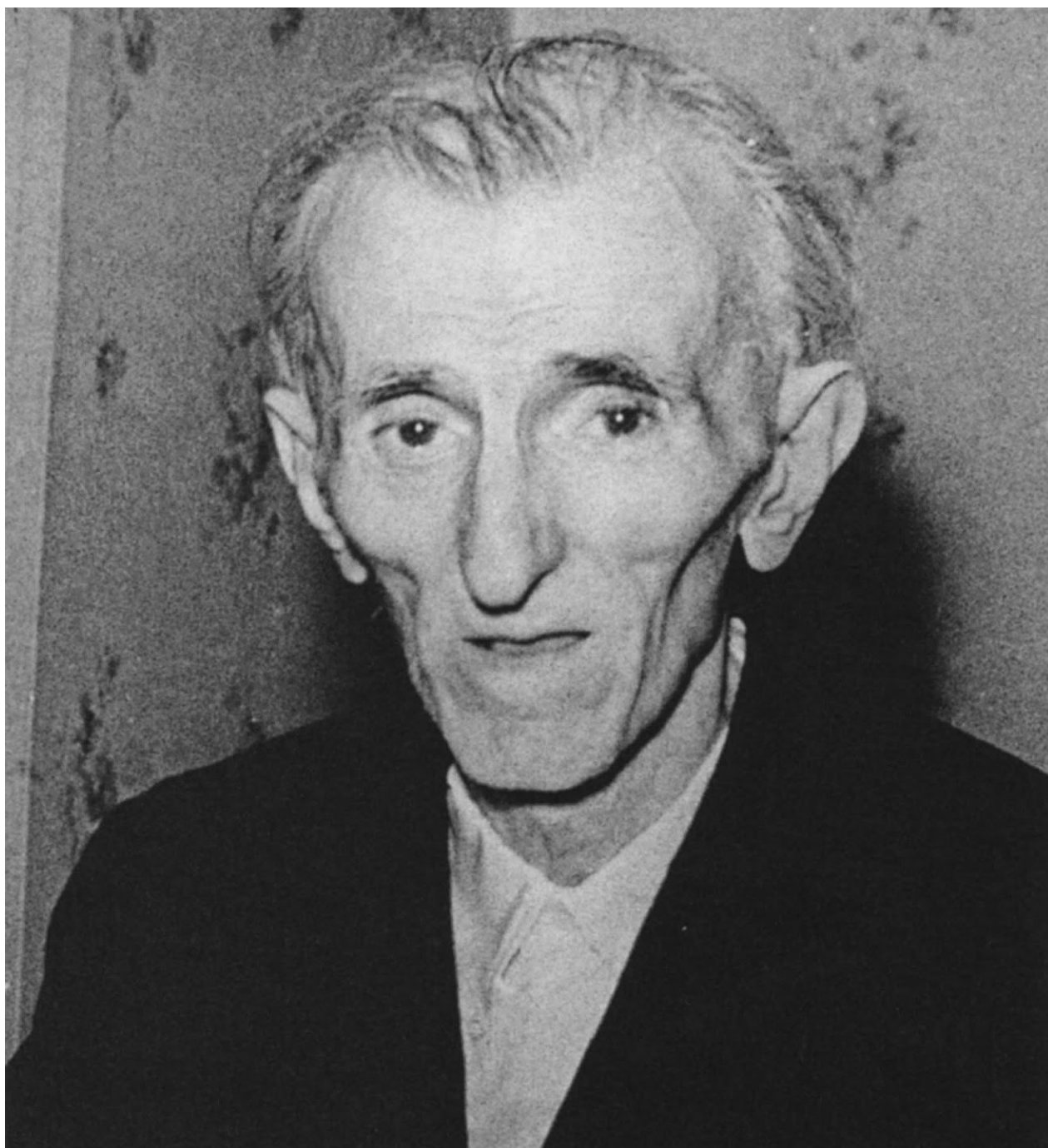
JAKÉ JE TO MÍT VZTAH S HOLUBEM?

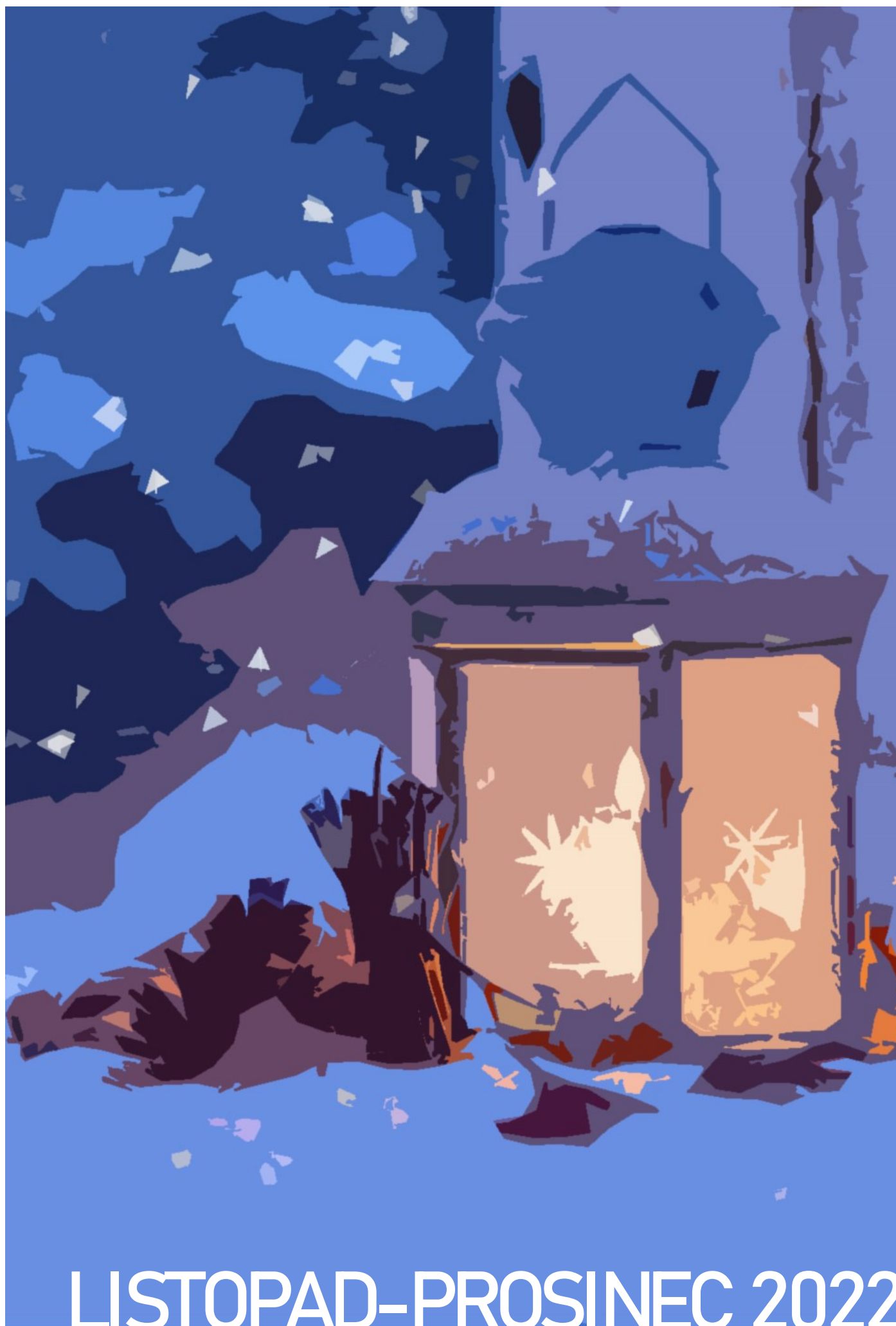
Pravděpodobně jste již slyšeli o extravagantním „vztahu“ Tesly s holubicí. Tesla měl opravdu s holuby blízký vztah, chodil je často krmit a byl jimi fascinován. S jednou holubicí dokonce opravdu navázal „vztah“ prohlásil, že ji miluje jako muž miluje ženu a že svou holubici mezi ostatními naprosto bezpečně pozná. Dokonce, když ona holubice umírala, přiletěla k Teslovi domů, kde se o ní v jejích posledních dnech staral.

PAPRSEK SMRTI A TESLŮV ODKAZ

Tesla měl údajně sestavit jistý paprsek smrti,

zbraň, která měla být schopna na elektromagnetickém principu, ničit vše, co ji přišlo do cesty. Plány na tento vynález i spoustu dalších mu po jeho smrti bohužel (nebo naštěstí?) zabavila FBI. Kdo tedy nakonec ví, co všechno dokázal vymyslet. Třeba přišel na úchvatné řešení přenosu elektřiny na velké vzdálenosti, přece jen snil o bezdrátovém světě. Já osobně Nikolu Teslu považuji za jednoho z největších géniů všech dob, byl to člověk, který snil o budoucnosti způsobem, o kterém o ní nesníme ani my. Všechno čest muži, který vynalezl moderní dobu.

LISTOPAD-PROSINEC 2022